

Ungdómurin er okkara besta tilfeingi!

Eg fari at ynskja tykkum norðingum og øllum Føroya fólki, at allar góðar kreftir fara at standa saman og gera tær neyðugu og best møguligu broytingarnar í skúlaskapinum her á landi, so at eitt tað besta tilfeingi, vit hava í landinum, nevniliga ungdómurin, kemur til sættis segði Snorri Fjallsbak, rektari á Studentaskúlanum í Hoydølum í røðu síni á fólkafundinum á Vágstúni á Norðoyarstevnu.

Háttvirda stevnufólk, klaksvíkingar og gestir. Henda røða verður ognad minninum um pápa mín Jógvan Páll Fjallsbak, sum doyði fyrr í ár, 77 ára gamal. Sum so mangir aðrir føroyingar livdi hann ein stóran part av lívi sínum á havinum og tók hann mangan til orðanna »Navigare necesse est, non vivere«. »Tað er neyðugt at sigla, tað er ikki neyðugt at liva«. At havið kann vera ómilt, lærði hann longu sum árs gamal, tá ið pápi hansara forst við skarðsbátinum hin minniliga tollaksmessudag 1913. Navigare necesse.

Navigare necesse

Sum aðrir bygdir í Føroyum hevur Klaksvíkin altið

livað undir hesum treytum, at tað er av havinum, útkomið skal vinnast. Og í so máta hevur ligið væl fyri. Tá ið eg gekk í skúla, lærdu vit, at Klaksvík var tann størsta fiskivinnubygðin í Føroyum, og í dag læra tey nakað tað sama, at Klaksvík er býurin við størstu fiskivinnuni. At framburðurin framvegis er stórir, siggja vit tá ið Ternan kemur inn eftir vanni, stórt virksema í bæði bórð. At havið eisini kann nýtast til aðra vinnu, vóru klaksvíkingar skjóttir at koma eftir. Hvør minnst ikki nóvn sum Karin K. Elsa F og undan teimum Polo? Eg minnst enn tann serliga luktu í lastini á Polo, tá ið hon kom úr Svøríki við stokkum og

raftum og brettum í tonsatali (ikki eitt orð um prosent), tað var ein angur frá fremmandum, spennandi londum. At sleppa við at leggja hendan farmin upp á Varpinum var ein stór lukka.

Tað eru í ár 25 ár síðan eg tók realprógv her í Klaksvík og aftan á tað flutti av bygdini. Tó eri eg ikki longur burtur enn at eg siggi bæði Háfall, Borðoyarnes og Skorina, tá ið eg fari til arbeiðis um morgnarnar. Sum eg standi her í dag, er tað ikki sort, at eg feli meg sum tann ungi maðurin í Lukas 15,22 og fari eg at biðja stevnufólkið hava mær til góðar at tað kanska verða í so nógvur endurminningur.

Tá ið eg sum smádrongur

Skótarnir vóru væl mannadír til skúlgongu sunnudagin

ur og hálvvaksin stóð og lyddi á røður her í Vágstúni, serliga minnst eg altíð bjartskygda John Reid, vardi tað meg ikki, at mær skuldi verða sýndur tann heiður og tað álit, at sleppa at standa her. Ei heldur vardi tað meg at eg skuldi vera til staðar, tá ið ein annar kendur klaksvíkingur, Robert Joensen, herfyri var tilnevndur heiðursdoktari við Fróðskaparsetur Føroya.

At vaksa upp í Klaksvík í fímtíðrunum var sjálandi nakað annað enn í dag. Til dømis svumu vit í hylinum úti í Grøv, men

har var ofta so kalt, at vit fyrst fóru oman á sjógvin at svimja, og tá var tað so herliga heitt at koma niðan aftur í hylin, kanska upp í 12 stig. Síðani tað er innilokaður hylur komin, eins og ítróttarhøll, fót bóltsvøllir o.s.fr. og altíð hevur Klaksvíkin verið við á odda, ja, onkur heldur kanska at tað líkast kapping við onkran annan bý. Men hyggja vit at vágsbønum, sæst, at onki er bygt har og taki eg tað sum tekin um stórt vit, at ikki verður bygt nakað har, fyrr enn man veit, hvat tað rætta er. Ikki er heldur vert at leypa framav, eftirkomararnir skulu eisini gjarna hava høvi at seta sín dám á býin.

Eg havi júst verið í 25 ára veitslu saman við hinum realistunum frá 1965, á fremmandum máli kallad jubileum. Hornorkestrid aftan fyri meg her hevur nýliga havt 40 ára jubileum, og er sum so mangan fyrr við til at seta sín dám á Norðoyastevnuna. Í orkestrinum situr ein av fæstu stuðlunum, Alex Sólstein, skúlastjórinn. Hetta gevur mær høvi at siga nøkur orð um tað, mær dámdi allarbest í Klaksvík, nevniliga skúlan. Mær dámdi so óvanliga væl at ganga í skúla,

og tað kann sigast, at eg geri tað enn. Ikki loyvir tíðin at nevna allar lærararnar. Tó skal eg nevna, at tað var Jógvan Joensen, sum læt dyrnar upp til ta spennandi verðina, har tú mætir rhombum og kordum, determinantum og diskriminantum og ikki minst x, hetta x'íð, sum so mong sýnast at hava so torført við at læra at kenna.

Mainhard Johansen læt upp fyri tí enska og Simun Hansen fyri tí týska, hesin maður, sum er kendur fyri sitt megnarverk um søgu og ætt norðinga. Tí størstu avbjóðingini kom Ella Leivsgarð við, hon ætlaði at vit øll skuldu læra Regin Smið uttanat. Vit hvukku við, 130 orindi! Hvát hugsaði hon fyri sær? Men tað gekk, vit lærdu tað og vóru errin av tí. Hon visti, at næmingar skulu hava avbjóðingar, gjarna stórar avbjóðingar.

Eitt summar stóð har ein nýggj hædd við serútgjörðum stovum til alisfrøði, evnafrøði og livfrøði. Hvát var tað spennandi at ganga har, og Mikael Matras visti alt um hesar løgna verur, sum lógu í formalin-gløsum.

Danskt lærdu vit eisini væl og virðiliga, langt útyvir tað, sum heimaftýris-

Framhald á síðu 20

Snorri Fjallsbak, rektari heldur røðu í Vágstúni. Børnini og tey ungu settu sín serliga dám á haldið